

Framhald av síðu 9

leikalív hennara.

Og hon skuffaði neyvnan nakran, soleiðis kann tað sigast, um ein skal nýta tað, ið danir kalla „en underdrivelse“. Hon og tónleikarar hennara framfóru meistarliga. Elísa og bassleikarin Ólle Steinholtz og trompetleikarin Johan Settlerlind skriva tónleikin, ið má sigast at vera vælljómandi jazzur - ikki ov tungur, men tó so, at leikararnir prógvaðu, at talan var um 1. floks tónleik og leikarar. Gott!

Jaspis og Merzi

Jaspis er fýroyyska úrválsstórbandið. So er tað sagt. Her savnast elítan. Og tað hoyrist.

At leiða bandið høvdu fýrreikararnir fingið danan Jens Klüver og hann og Jaspis tóku sanniliga áhoyrararnar á bóli. Har var nýtt og gott gamalt. Stórbandtónleikur, ið kravdi, at allir hesir mongu leikarar stundisliga (ofta beint áðrenn ein roknaði við) settu fótur í spenn, og blástu og markaðu, so tað stóð eftir í: præcistióntónleikur, kann tað kanska nevast.

Spælið var framúr. Víst

eiga fýroyingar dugnaligar tónleikarar, men vit hoyra teir ov sjáldan, tí bróðurparturin skal flúgvast heim úr útlandum. Tað er spell.

Merzi kom á pall at syngja saman við Jaspis. Frálík songkvinna, ið megnaði væl at syngja og svinga við úrválsliðnum aftanfyrir seg. Hetta er hon eftir skránni at døma eisini von við, tí hon hevur tvey stórband, ið hon vanliga syngur við. Annars virkar hon eisini sum trubadurur við egnari rødd og gitari.

Stuttligt var at síggja hvussu væl og skemtiliga Merzi samskifti við orkestrur, leiðara og áhoyrarafjöld. Tá hon at enda sang kenda gamla lagið Proud Mary, tá var tað, sum var festivalurin byrjaður av álvara. Fleiri fólk vóru komin í húsið og Merzi og Jaspis swingaðu, so neyvnan nakar fekk hildið beinini í frið.

Svartskygdi skemtarin Bjørn

Bjørn Eidsvåg. Hann var góður, einfaldari kann tað ikki sigast. Hjá okkum, sum høvdu verið í húsinum síðan byrjan, var nú vordíð seint.

Hetta skundaði Bjørn sær at hava á orði. Fiann helt, at onkur helst var troystur nú,

og tí hevði hann avgjørt at gera skjótt av, so vit sluppu heim til hús.

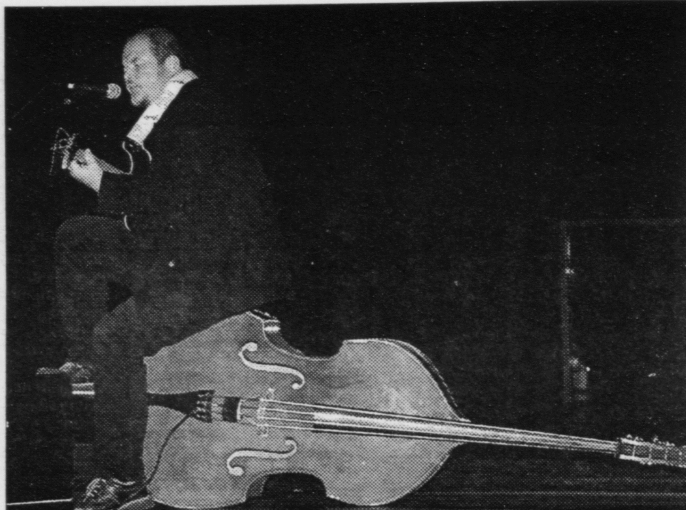
Sera skemtiligt, ísurin var brotin og Bjørn megnaði frá fyrstu stund at skapa samband millum fjøldina og teir á pallinum. Við sær hevði hann ein guitarleikara og ein bassleikara. Hesin bassleikarin, segði Bjørn, hevði stóran týðning fyri seg, tí hann framleiddi eisini pláturarnar og teir arbeiddu nógv saman.

Bassleikarin hjá Bjørn Eidsvåg leikti eisini guitar og skemtiligt var, at hann tá setti seg á stóra kontrabassin at spæla. Eisini nýtti hann av og á bassin sum trummur. Dugnaligur og skemtiligur!! Bjørn hugtók við sínum vísu, har teksturin hevur stóran leiklut. Bjørn Eidsvåg rúnarant millum vísurnar við søgum og minnum, ið høvdu tilknýti til vísutekstirnar.

Men alla tíðina var ein undirtóni av skemti við, sjálvirni. Bjørn greiddi frá, at vanliga gjørdust fólk so tunglynt, sum konsertin leið, tí allar vísurnar vóru so tristar....

Prestur

Har vóru vísur frá tíð hansara sum sjúkrahúsprestur.

Um fólk, ið hann tá hitti. Og hann skemtaði sær við at greiða frá, at á bygd í Noreg var tað so, at tað var ikki altíð hildið nógv um fólk, ið vildu verða sædd - sum stungu nøsina fram. Soleiðis er tað sjálvsagt ikki í Føroyum, legði hann afturat...

Og fólk hugnaðu sær og flentu. Men eisini tíðin sum barn og ungdomur, ið hevði áhuga í rútmiskum tónleiki, í tí religiøsa bygðasamfelagnum í Noreg, kom upp í part.

Og presturin Bjørn, sum í 8 ár hevur livað sum vísusangari, legði ikki fingrar í millum: Á egnum kroppi merkti hann tað øgiliga megi, ið eldru fólkinum í meingheitini nýttu at noktaðu honum hesa leið; hött-

anir um helviti skelkaðu hann.

Bjørn vildi fram til, at boðskapurin var ein gleði- og kærleiksboðskapur, ikki dømandi og helvitishóttandi. Einki menniskja hevði rætt at seta seg so høgt, at tað dømði eitt annað.

Sja-la-la

Jú, Bjørn gav áhoyrarunum okkurt at hugsa um, men ongantíð gloymdi hann skemti og samskiftið við fjøldina. Tað kendist ongantíð, sum vit søtu niðri í salinum og hann stóð har uppi á stóra pallinum.

Tað er so, greiddi Bjørn frá, at eg vil so fegin verða minstur sum tann tungi, filosofiski vísuysrkjarin. Aftur fekk hann fólk at flenna.

Men hann hevði ein liv-

ligan sang, sum varð skrivaður sum parodi, tí ein útgávustjóri hevði biðið hann skrivað ein glaðan sang. Hesin bleiv eitt hitt, og alla staðir tann dag í dag má Bjørn spæla henda sang, ið nevnist Sja-la-la. Har ruku so ætlanirnar um tunga vísuskrivarar.

Fín konsert og at enda hildu vit okkum kenna Bjørn so væl, at tá hann at enda gloymdi eitt vers í eini vísu, so gjørdi tað purt einki. Hann var - so at siga fyrigivin beinanvegin(!)

Væleydnað kvøld. Útkomin møtti vátakavi okkum í myrkrunum, men tað hevur neyvnan nakað við kvøldið sum heild at gera, tí vit kundu taka undir við Bjørn! Sja-la-la!

